

๑๑๓๐
ม. ๕. ๒.

ก. ๑๒๓๔ ๑๒๓๔

แบบเรียน
ของ
กระทรวงศึกษาธิการ

เรื่อง แม่วิสาข

๕ ๘๕๙

กระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง แม่วลีสวัสดิ์

นายกัฏฐ์ กิริติ วิทโยธาร B. Sc.

ขุนศึกศึกษากิจพิสัย

เรียบเรียง

นายเหม เวชกร เขียนภาพ

พิมพ์ครั้งที่ ๑
พิมพ์ครั้งที่ ๑๑๑๑ ๒๕๐,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๔๔.

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๑.๐๐ บาท

(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้)

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภา

ปากคลองบางลำพูบน พระนคร.

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

เรื่องแมวลีลาวาด

บทที่ ๑

ของขวัญวันเกิด

แซมและสารภีเป็นเด็กฝาแฝดชายหญิง มีอัธยาศัยดี ภิรยา
วัยบริบูรณ์ คล่องแคล่ว พุดจาฉะฉาน เมื่อถึงวันอายุครบหกขวบ
ลุงชมนำลูกแมวลีลาวาดตัวหนึ่ง มาให้เป็นของขวัญวันเกิด เป็น
แมวตัวผู้งามน่ารักมาก แซมค่อยๆ เปิดฝาตะกร้าที่ใส่ลูกแมว
ออก แล้วชวนให้สารภีดู

“แหม ! น่ารักเหลือเกิน” สารภีร้องออกมาด้วยความ
ตื่นเต้น “หนูอยากอุ้มมันจริง”

แซมเอ่ยชวนว่า “หนูไม่เคยเห็นแมวที่สวยงามอย่างนี้เลย”
แล้วก้มลงลูกลูกแมวเบา ๆ ด้วยความเอ็นดู

ลุงชมนัดใจมากที่เห็นหลานชอบลูกแมว เขาคิดไว้ว่าจะหา
สัตว์เลี้ยง อย่างอื่นให้หลานทั้งสองเลี้ยงไว้ เล่น แทนลูกกระต่าย
ซึ่งถูกหมาข้างบ้านกัดตายเสียเมื่อเร็ว ๆ นี้

ลุงชมนั่งค่อย ๆ จับลูกแมวขึ้นจากตะกร้า ส่งให้สารภี
พลาบพุดว่า “เฮ้ อู่มช” แล้วหันไปพูดกับแซม “แมวลีลาวาด
อย่างนี้เป็นแมวมีราคา ถ้านำไปประกวดในงานของสมาคม
สังเคราะห์สัตว์ อาจได้รับรางวัลก็ได้ หนูทั้งสองต้องคอย

คุณแม่นให้ตนะ รักษาชนของมให้สะอาดทุกวัน ให้มันได้กินนม
และให้กินเป็นเวลาด้วย”

“มันขออะไรคะ ? คุณลุง” สรรภถาม นัยน์ตามองลุง
ด้วยความสนใจ ส่วนมือก็กลับคลำแม่ว่วนไปด้วย

ลุงชมตอบ “ลุงยังไม่ได้ตั้งชื่อให้มันเลย” เขาหยุดคิดอยู่
ครู่หนึ่งแล้วถามว่า “ถ้าจะให้มันชื่อชุมทรัพย์ หนูจะชอบไหม?”

แซมค้านว่า “หนูไม่ยกชอบ หนูอยากเรียกมันว่าดีสวาด
มากกว่า”

สรรภพูดขึ้นบ้าง “หนูอยากเรียกมันว่านางตึง”
แซมหัวเราะและพูดว่า “ตึงเป็นชื่อหมาต่างหาก ไม่เห็น
ใครเขาตั้งชื่อแม่ว่าตึงเลย หนูคิดว่า ชื่อดีสวาดดีกว่า”

“ทำไมนะ ทำไมจึงไม่ชอบเรียกว่า ชุมทรัพย์” ลุงชม
ถาม แล้วอธิบายต่อไป “คนโบราณพูดกันว่า ใครเลี้ยงแมว
ดีสवादไว้ละก็ดี มันอาจนำโชคลาภมาให้เจ้าของ เขาเห็นจะ
หมายความว่า แมวชนิดนี้หายาก ขายได้ราคาแพง เขาจึงมัก
ตั้งชื่อว่าชุมทรัพย์ หนูโตขึ้นก็จะรู้ว่า แมวอย่างไหนดีมีราคา
และอย่างไหนไม่มีราคา”

แซมไม่เอาใจใส่ต่อคำบอกเล่าของลุงนัก เพราะคิดไว้ว่า
ถึงแม่อุปถัมภ์จะตั้งชื่อมันว่าชุมทรัพย์ แต่เขาเองจะเรียกมันว่า

ดีสวาด เพราะเหมาะกับสัชนของมันมาก และทำให้น่าเอ็นดูขึ้น
ด้วย แล้วรีบไปซงนมได้จามมาวางไว้ที่พน

เลขาห้อง

๖๖ สาริกวางดีสวาดลง โดยเหตุที่มันถูกขังอยู่ในตะกร้าเป็น
เวลานาน เดินไปไหนไม่ได้ ครั้นเขาปล่อยมันลงบนพนแล้ว มัน

๖๖๕๙ ยศชาและยศทวอยู่สักครู่ แล้วค่อย ๆ เดินไปตามพนห้อง

“ดิฉันเดินไซเซเหมือนคนจะเป็นลมเห็นไหม?” แซ่มพูด

เลขาโต๊ะเขียน

๖๖๖๖๖๖๖๖ “โอ!” สาริกวางชน แล้ววิ่งไปยังลูกแมวนอน อมมันขึ้น
มากอดแล้ววางลงให้กินนม และหันไปพูดกับแซ่ม “แน่ะ! คุณ
ของมันนี้เป็นสัชนพูดด้วย เราจะทำมันดวอย่างมั่นคงไม่ได้ล่ะ”

ขณะที่นายชมและเด็กทั้งสองกำลังดูลูกแมวกินนมอยู่นั้น
พ่อแม่ของเด็กเข้ามาในห้อง เดินเฉียดไปทางแมวดีสวาด

ดีสวาดหยุดกินนมทันที หันไปมอง และทำหลังโก่ง ตั้ง
เสียงขู่ออกมา มันคงคิดว่า คนจะเข้ามาแย่งมันกิน

ทุกคนพากันหัวเราะ และเมื่อใดเล่นกับลูกแมวสักครู่หนึ่ง
แล้ว ก็ไปกินอาหารกัน

“ลูกแมวตัวนี้สวยมากนะ” พ่อพูดขึ้น “แซ่มและสาริก
ไซคตั้งใจไ้มันมา แมวสีนี้มีราคามาก”

เด็กทั้งสองไม่ได้เข้าใจได้เรื่องราวมากนัก เมื่อมีลูกแมว
สำหรับเลี้ยงไว้ดูเล่นแล้วเช่นนั้น ก็คิดถึงแต่ความสนุกอย่างเดียว

ขณะนั้น นาควออกมาจากครัว ถือของหวานสำหรับ
เด็กทั้งสองมาถวาย ส่วนคนอื่นๆ เม่ออิ่มแล้ว ก็พากันลงไป
ข้างล่าง ปล่อยให้สาร์กและแซม อวดลูกแมวกับน้ำต่อไป

สาร์กยิ้มแล้วพูดว่า “คุณนาคะ ใคร ๆ เขาว่าแมวของ
หนูเป็นแมวดี”

แซมพูดต่อ “มันเป็นของหนูและของสาร์กด้วย หนูอยาก
จะให้คุณลุงส่งมาให้อีกตัวหนึ่ง หนูจะได้มีแมวคนละตัว ไม่ต้อง
แย่งกันอม”

นาควหัวเราะ แล้วมองแซม และพูดว่า “นาคคิดว่า
หลานทั้งสองได้ลูกแมวตัวเดียวเท่านั้น กตแล้ว จะได้ช่วยกันเลี้ยง
อย่างไรเล่า”

“แน่ะ! ดัชคะ คุณน้า” สาร์กชี้ไปที่แมวแล้วนั่งลง
ใกล้ ๆ มัน “ดีสวาดกำลังเซ็ดปากเซ็ดหน้าใหญ่เชียว น้า
เห็นดเหลือเกิน”

“แล้วจะให้มันนอนที่ไหนดีล่ะ คุณน้า” แซมถาม
“คุณลุงสั่งให้เราระวังมันให้ดีที่สุดทีเดียว”

“ให้มันไปนอนในหีบไม้กระป๋องนมก็ได้” นาควตอบ

“น้าจะจัดให้ มาเถิด มากินขนมเสียก่อน”

๘
บทที่ ๒

ออมเงินไว้ซื้อรถ

วันหนึ่ง แซ่มและสารก็ออกไปเดินเล่นกับนาฉว เห็นเด็ก
ขรจกรยานคนเล็ก ๆ ไปตามถนน ต่างก็อยากมีรถจักรยาน
คนเล็ก อย่างเด็กเหล่านั้นบ้าง

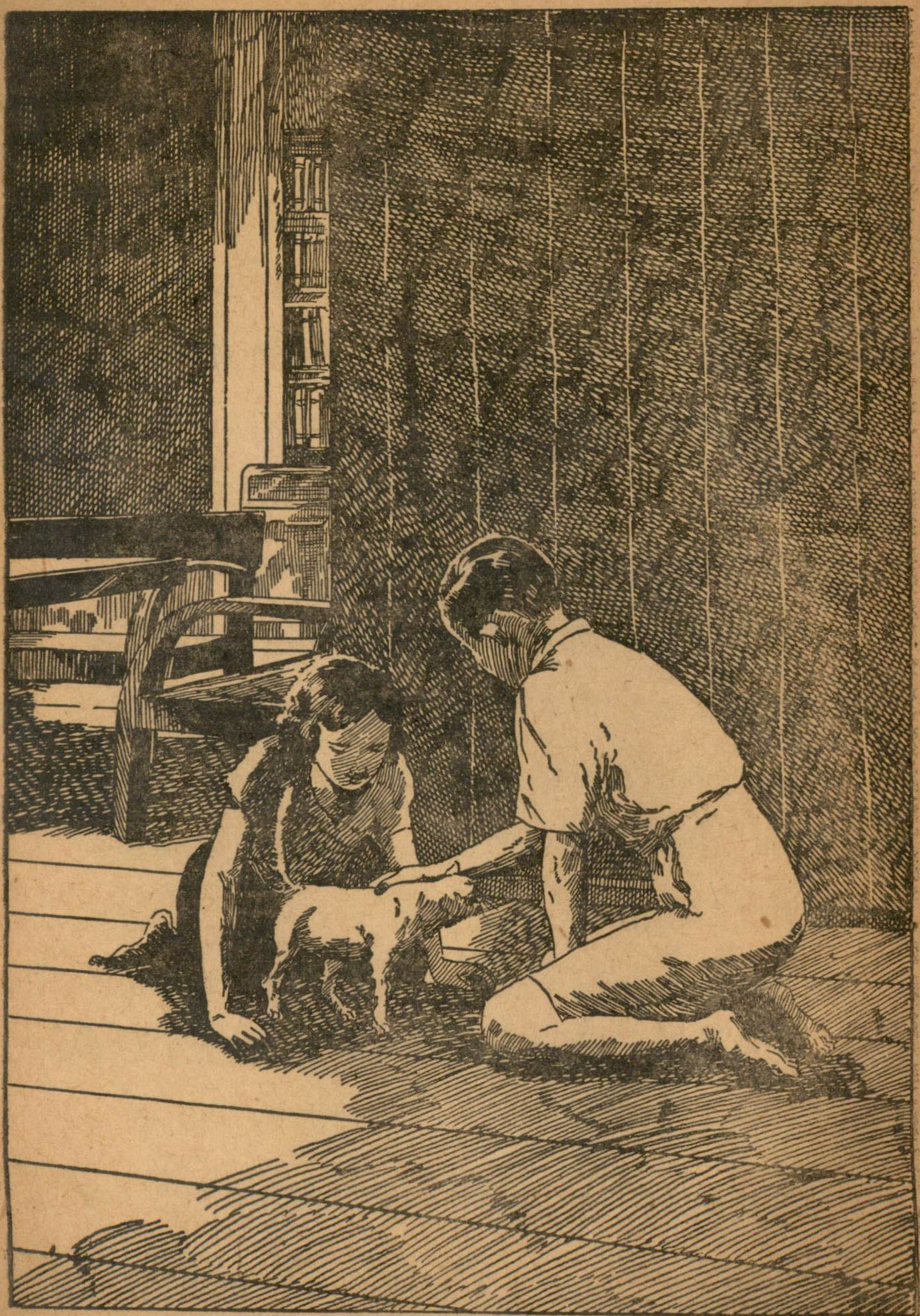
“คุณนาคะ หนอยากไ้รถอย่างนั้นข้เล่นบ้าง” สารก็พูด
ชน “คุณนาคะช่วยบอกให้คุณพ่อขอให้หน้สักคันข้คะ”

แซ่มพูดว่า “แหม! ถ้าไ้ละก็ หน้ใจเหลือเกิน แต่
เห็นจะต้องเสียเงินมากนะครึบ คุณนาคะ”

นาฉวมองตามเด็กที่ขรจกรยาน แล้วหันหัว และพูด
ชนว่า “นาเห็นว้าไม่ปลอตกข้เลย ข้เล่นกันอย่างนั้น จะ
ถูกรถชนเอาสักวันหนึ่ง”

แซ่มคานชนว้า “แต่ถ้าหน้มี หน้จะข้เล่นรอบสวนใน
บ้าน หน้ไม่ไปข้เล่นที่ถนนตก ช่วยบอกคุณพ่อให้ข้ให้หน้
สักคันไ้ไหมครึบ?”

นาฉวพยักหน้าเป็นเชิงรับ แต่ก็คิดอยู่ในใจว้า คงไม่ไ้
ประโยชน์อย่างใด เพราะพ่อแม่ของเด็กทั้งสองไม่ไ้ใช้คนม้มี

ตลอดเวลาที่เดินทางกลับบ้าน พี่น้องสองคนไม่ได้พูด
กันถึงเรื่องอันเลย นอกจากเรื่องรถจักรยานเท่านั้น พอ
มาถึงบ้าน ก็ตรงไปเล่นกับสัตว์ ชั่วเวลาเพียงสี่ห้า
โมงเท่านั้นก็มาอยู่กับพี่น้องคน คมน์เติบโตขึ้นไม่น้อยเลย จน
ของมันสะอาด เป็นปุยขน แลดูคล้ายกับไหมทีเดียว หางของมัน
ก็เป็นพวงน่ารัก

“มานี่ สัตว์ แมว ! แมว !” แซ่มเรียก ขณะ
ที่มันวิ่งเข้ามาหาเขา

มันดูแซ่มด้วยดวงตาใสแจ้ว แล้วเอาตัวเข้าอุ้งขาแซ่มไปมา
เพื่อแสดงความรัก

แซ่มคุกเข่าลงลูบหลังสัตว์ด้วยความเอ็นดู และพูดว่า
“เจ้านะ ดีกว่ารถจักรยานเก่า ๆ เหล่านั้นเสียอีกนะ” สัตว์
มองดูแซ่มอีก คราวนั้นมันร้องเหมียว ๆ ขึ้นด้วยเสียงเบา ๆ
เป็นเชิงประจบ

“พี่แซ่มคะ หนูคิดว่า ถ้าเรามีลูกแมวอย่างนั้นคนละตัว
จะดีมากทีเดียว” สรรภพูดขึ้น “ดี เห็นไหมล่ะ ถึงเราไม่มี
รถจักรยาน เราก็งมแมวเล่น ดีกว่าเด็กพวกนั้นอีก”

ตอนเย็นนอนนอนเอง ขณะนั่งกินอาหารก็นอน นอน

๘

บอกกับพ่อแม่ของเด็กทั้งสอง

ถึงเรื่องที่เด็ก ๆ อยากได้รถ

จักรยาน

“ถ้าหนูอยากได้จริงๆ หนูก็ต้องพยายามเก็บเงินได้กระป๋อง
ออมสินไว้ จนกว่าจะพอ” พ่อพูดกับแซมและสาริก “ค่ารถ
จักรยานคันหนึ่งประมาณ ๕๐ บาทแต่เงินที่หนูเก็บไว้ในกระป๋อง
ออมสินตลอดสองปีที่ผ่านมา เห็นจะได้เพียง ๒๕ บาทเท่านั้น”

“แหม ! ตัง ๕๐ บาท ถ้าอย่างนั้น หนูก็ต้องเก็บอีก
ถึง ๒๕ บาท” แซมพูด

“อีก ๒๕ บาท ก็ต้องเก็บอีกสองปีใช่ไหมคะ ? คุณพ่อ”

สาริกถาม

“ถูกแล้ว” พ่อตอบ “แต่ถ้าหนูอยากจะได้ครบ ๕๐ บาท
เร็วเข้า หนูก็ต้องหารายได้พิเศษเพิ่มขึ้น”

“แม่คิดว่า จะให้หนูช่วยกันทำสวนครัวและเลี้ยงไก่เป็น
ส่วนของหนู ที่ว่างในสวนยังมีพอที่จะทำได้อีกหลายแปลง ถ้า
หนูขยัน ก็จะได้เงินได้อีกเดือนละหลายบาท”

นางวหนูนชวนว่า “เอาซีหลาน น่าจะช่วยทำเพื่อให้
แล้วเราไปซื้อลูกไก่มาเลี้ยงสัก ๘-๙ ตัวก่อน นอกจากนั้นก็
ปลูกผัก หลานต้องช่วยกันรดน้ำพรวนดินทุก ๆ วันนะ ไม่
ก็เดือนก่ได้ขายทั้งไก่และผัก”

เด็กทั้งสองรับคำว่าพอจะทำได้ และตั้งใจที่จะได้ทำงาน
 หารายได้ ด้วยนำพกน้ำแรงของตนเองบ้าง
 เมื่อกินอาหารแล้ว เด็กทั้งสองรับชวนน้ำฉวีและแม่ลงไป
 ดูที่จะทำแปลงปลูกผัก ก็กันไว้ว่าจะปลูกผักอะไรบ้าง แล้ว
 พากันไปเลือกที่สำหรับตงเสาไม้ต่อไป

๘ บทที่ ๓

๘ ข่าวดี

วันหนึ่ง เมื่อแม่และสาวรักกลับจากทำสวน อาบน้ำ
แต่งตัวเรียบร้อยแล้ว แม่บอกว่า “ลุงชมเขียนจดหมายมาชวน
เราให้ไปตากอากาศที่ศรีราชาวันอาทิตย์หน้า เขาบอกให้พา
พวกหนูไป และให้เอาสัตว์เลี้ยงไปด้วย เพราะเขาเชื่อว่า หนูคง
ไม่อยากทิ้งสัตว์เลี้ยงไว้แต่ลำพัง หนูอยากไปไหม?”

สาวกรอจนว่า “คะ หนูตั้งใจ หนูชอบเล่นทรายและ
น้ำทะเลมาก”

“หนูก็เหมือนกัน” แม่พูด “เราจะเอาสัตว์เลี้ยงไปด้วย
ถ้าปล่อยไว้กับลุงแถม มันจะเหงาอย่างมาก”

นายแถมเป็นคนทำสวน แม่เขาชอบสัตว์เลี้ยงก็จริง แต่
เขาเคยบอกว่า สัตว์ชอบไปเล่นที่สวนครัว แล้วเหยียบย่ำผัก
ต่าง ๆ และขุดคุ้ยดินเล่นบ่อย ๆ

แม่กล่าวต่อไปว่า “ดีแล้ว อย่าทิ้งมันไว้คนเดียว เพราะ
สัตว์เลี้ยงเป็นแมวมีราคามาก เราต้องระวังรักษาให้ดี” พ่อก็เห็น
ด้วย แม่จึงบอกให้เด็กทั้งสองช่วยกันเลี้ยงดูสัตว์เลี้ยงให้วันชน

“ทำไมจึงต้องเลี้ยงมันให้อ้วนเล่าครับ?” แซ่มถาม

แม่ตอบว่า “แม่กำลังจะบอกข่าวดีแก่หนูคนเดียววนทีเดียวน
พ่อและแม่คิดจะส่งสัตว์वाद เข้าประกวดชิงรางวัล ที่สมาคม
สงเคราะห์สัตว์อย่างไรวะเล่า”

“ถ้าหากสัตว์वादชนะทีหนึ่ง หนูก็โชคดีมาก” พ่อพูด
“จะได้แบ่งรางวัลกันคนละครึ่ง”

แซ่มและสาวรียัมแบ่นเข้าหากัน และตรงเข้าลูบไล้ขน
สัตว์वादด้วยความตื่นเต้น

แซ่มร้อง “โฮโย!” แล้วโบกมือไปมาด้วยความดีใจ “เรา
จะได้เงินรางวัลกันละครึ่ง”

“เขายังไม่ได้กำหนดวันประกวดแน่นอน แต่แม่คิดว่า
คงจะมีเมื่อเรากลับจากเที่ยวศรีราชาไปแล้ว และสัตว์वादก็จะมี
อายุสามเดือนเศษ กำลังน่ารัก และได้โตขนาดที่จะเข้าประกวด
ด้วย” แม่พูด

“คุณแม่คิดว่ามันจะชนะทีหนึ่งหรือคะ?” สาวรียัมถาม

“ทำอย่างไรเสีย ก็คงมีผู้ส่งแมวเข้าประกวดมากมาย
ด้วยกัน” พ่อพูด “แต่เขาตัดสินให้รางวัลแก่เจ้าของแมวตัวที่
ดีเด่นที่สุดตัวเดียวเท่านั้น”

แม่พูดว่า “สัตว์वादของเราสวยมากนะ ตาสีฟ้า ขนก็

สะอาดและเป็นมันดูงามเสียด้วย แมวชนิดนี้ไม่ค่อยจะมีมากนัก
ดอก”

“หนูอยากรู้ว่า เขาจะให้รางวัลสักเท่าไร?” แซ่มถาม
ด้วยความอยากรู

“เอาไวเมื่อเขาประกาศเสียก่อนสิลูกเราจึงจะรู้ได้” แม่
ตอบ “แต่การประกวดคราวนี้ ไม่ใช่คราวสำคัญ รางวัลคง
ไม่มากนัก หนูช่วยไปบอกน้าฉวีให้เขารูเรื่องที่เราจะไป
ศรราชากันดีจะ บางทีเขาจะดีใจบ้างกระมัง”

พี่น้องทั้งครอบครัวจึงกันไปบอกน้าฉวีที่สนามหญ้าหน้าบ้าน
พอ น้าฉวีทราบเรื่องไปเที่ยวศรราชา ก็พลอยดีใจไปกับ
เด็ก ๆ ด้วย เขาเล่าให้หลานฟังถึงความสนุกสนานของเขาเอง
เมื่อเด็ก ๆ ในคราวไปเที่ยวตามชายทะเล และเมื่อได้ทราบว่า พ่อ
แม่เด็กจะส่งดี๊สวาดเขาประกวด ในงานของสมาคมสงเคราะห์
สัตว์ ภายหลังที่กลับจากศรราชาแล้ว น้าฉวีก็พูดว่า “เราจะ
เอาอะไรไปส่งดี๊สวาดไปประกวดกันนะ” แล้วหยุดคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึง
ร้องออกมาว่า “อ้อ! น้าคิดได้แล้ว กระเช้าหวายอย่างทรงกลม
สานไว้อย่างเห็นจะเหมาะดี”

“ดี๊สครับ คุณน้า” แซ่มพูด “หนูจะวานเขาเอง หนู
เชื่อว่าเขาคงเต็มใจทำให้”

นายแถมเป็นคนอาศัยอยู่ในบ้าน ช่วยดูแลสวนผัก และ
ช่วยทำงานให้พ่อแม่ของเต็กทั้งสอง เวลาว่างก็สานตะกร้า
กระเช้า แล้วนำไปขายเป็นรายได้พิเศษ ฝีมือของเขาดีมาก
ตงนงเมื่อแหม่มและสาวรักมาบอกว่า ต้องการจะได้กระเช้าสำหรับ
ใส่ผลไม้สดเขาประกวด นายแถมก็รับจะสานให้ด้วยความเต็มใจ
และพูดว่า “ไม่เป็นไรหรอก ลุงจะสานให้ กระเช้าอย่างนั้นสาน
ไม่กี่วันก็เสร็จ อีกสองสามวัน หลานมาเอาก็แล้วกัน”

“ไม่ต้องรีบหรอก ลุง” สาวรักตอบ “ช้าๆ ก็ได้ เพราะ
หนูจะไปเที่ยวศรีราชา กว่าจะกลับก็คงหลายวัน”

คุยกันอยู่ไม่นานนัก เต็กทั้งสองก็ชวนหลานฉวนกลับไป
สนามหญ้าตามเดิม ปรึกษากันถึงเรื่องประกวดของสี่สวาด
ต่อไป

“เราจะต้องหาใบสี่สวด ๗ มาผูกคอสี่สวาด” หนูฉวน
พูด ทำให้เต็กทั้งสองสนใจมากจน “เราจะใช้สี่อะไรจึงจะเข้ากับ
สี่สวาดดี”

เมื่อเต็ก ๗ มาถึงสนามหญ้าและนั่งลงแล้ว ต่างเงยบ่า
ไปครุ่นคิด ดวงตาจ้องมองดูดอกไม้สีต่าง ๆ ตามรวบาน เพื่อ
จะเลือกหาสีที่เหมาะสม

ในที่สุดแหม่มรองชวนว่า “หนูคิดว่าสีเหลืองเป็นดีที่สุด”

พดพลางก็ขมื่อไปยงตอกบานบุรี ซึ่งชื้ออยู่บนรวงหนาบาน
 “คุณน้าครับ หนูคิดว่า เราใช้ดีเหลืองก็แล้วกันนะครับ”

สารภมองตามมือแถม ตุดอกบานบุรี แล้วตอบว่า “คะ
 ส่วยดีเหมือนกัน”

น้าพยกหนาแล้วพูดว่า “ก็ดีเหมือนกัน เราไปหาซื้อ
 ใบดีเหลืองมาผูกคอกให้สัตว์ตักกันเถิด”

ก่อนที่จะพากันไปหาซื้อใบ แหม่มเข้าไปบอกแม่ว่า เธอคิด
 จะใช้ใบดีเหลืองผูกคอกให้สัตว์ตัก แล้วนั่งลงฟังความเห็นของแม่
 แม่สิ้นครุชะแล้วพูดว่า “ดีเหลืองไม่ดีตอก สัตว์ตักนั้นคล้ายกับ
 สัตว์เทา หนูใหม่ ตาของมันเป็นสีฟ้า ถ้าหนูอยากให้สัตว์ตัก
 ส่วยละก็ หนูต้องใช้ดีเดียวกับนัยน์ตาของมันเป็น จึงจะเขากันดี”

“แต่หนูคิดว่าดีเหลืองจะนำโชคมาให้หนูนี้ครับ” แหม่มค้าน

แม่ของเขาทวีเราะแล้วพูดว่า “เราต้องคิดถึงโชคของ
 สัตว์ตักข้แหม่ม เพราะหนูไม่ได้เข้าประกวด สัตว์ตักต่างหากเล่า
 ที่เข้าประกวด” เมื่อแม่อธิบายดังนี้ แหม่มก็รีบไปบอกสารภ

“อ้าว ! ทำไมจะเปลี่ยนดีเสียล่ะ?” น้าฉวพูด “โชคลาภ
 ของหนู ก็จะพลอยเปลี่ยนไปด้วย เห็นเคยบอกว่า ดีเหลืองนั้น
 ถูกใจแล้ว”

“คุณแม่บอกว่า โชคต้องอยู่ที่สัตว์ตักเอง ไม่ใช่อยู่ที่หนู

เพราะหน้^๒ไม่ได้เข้าประกวด” แหม่พูดอย่างเอาการเอางาน
 “หน้^๒จึงคิดว่า จะใช้ดีตามที่แม่บอก”

สารภีไม่พูดว่าอะไร เพราะว่าดีเหลือ^๒องไม่ใช้ดีที่สารภี
 ชอบนัก ดึง^๒หน้^๒จึงคิดว่า ควรจะใช้ดีตามที่แม่บอก เมื่อตกลง
 กันแล้ว น้าฉวีพาเด็กทั้งสองไปตลาด

น้าฉวีถามขอแพรวแถบสีฟ้า คนขายต้องก็หยิบมาส่งให้
 น้าฉวีบอกเจ้าของร้านว่า “เอาชนิดดี ๆ หน่อยสิจ๊ะ” คน
 ขายของจึงไปหยิบแพรวแถบสีฟ้า หลายชนิดด้วยกัน มาให้น้าฉวี
 เลือก เมื่อเลือกได้เป็นที่พอใจแล้ว น้าฉวีก็จัดแจงชำระเงิน
 แล้วพากันออกจากร้าน, ต่างรู้สึกอึ้งใจ ที่ขอของได้สมความ
 ต้องการ

ในระหว่างกินอาหาร ต่างพูดกันถึงเรื่องการประกวด
 แฉวเท่านั้น คอยกันถึงว่า กรรมการอาจจะชิมสีสวาดอย่างไร
 บ้าง เมื่ออยู่บนเวทีประกวด ทุกคนมั่นใจว่า ทำอย่างไรเสีย
 สีสวาดก็จะต้องได้รับรางวัลในการประกวดครั้งนี้เป็นแน่ น้าฉวี
 นน^๒นกกหวังอยู่เต็มททเดียว

บทที่ ๔

ทศรราชา

ก่อนออกเดินทางไปศรราชา น้าฉวีเอาดีสวาดใส่ตะกร้า
มีฝาครอบ มั่นคงจะรู้สึกอึดอัดและอยากเห็นสิ่งต่างๆ เหมือนกับ
เมื่ออยู่ที่บ้าน จึงพยายามค้นฝาไม้หั่วออกมา น้าฉวีต้องคอย
กดฝาไว้ ไม่ให้มันหลุดออกมาได้ ในวันหยุดพักผ่อนเช่นนี้ ที่
สถานหั่วลำไพลมีคนมาก เขาเกรงว่า มันจะกระโดดหนีออกไป
แล้วตามจับยาก

เมื่อเขามาถึงบ้านพักทศรราชาแล้ว ลุงชมก็ออกมา
ต้อนรับเป็นอย่างดี และพาไปยังที่พักที่จัดเตรียมไว้ ส่วน
ดีสวาดนั้นลุงชมให้มันอยู่ที่เรือนหลังเล็ก ซึ่งปลูกไว้ไม่ห่าง
จากเรือนหลังใหญ่นัก

แซมพูดขึ้นว่า “ดีสวาดนี้ ดูช่างมีใครพากันเอาใจใส่
เสียจริง ๆ หนูกลัวว่าใครจะมาลักเอาไปเสีย”

ลุงชมพูดว่า “เราต้องช่วยกันระวังมันไว้ให้ดี”

วันรุ่งขึ้น เมื่อกินอาหารเช้าเรียบร้อยแล้ว น้าฉวี
พาแซมและสารภีลงไปในสวน เดินออกไปยังหาดทรายชายทะเล

แหม่มและสาวรภีน้ำจอบเลี่ยม และของเล่นเล็ก ๆ สำหรับ

ชุดทรายที่ตมื่อไปด้วย

เมื่อถึงแล้ว สาวรภีเอ่ยขึ้นว่า “เรามาก่อพระเจดีย์เล่นดีกว่า”

เด็กสองคนนี้ใช้จอบเลี่ยมชุดทรายมากองไว้ ช่วยกันก่อพระเจดีย์ขึ้นอย่างเพลิดเพลิด ใกล้บริเวณ ที่ แหม่ม และ สาวรภี ก่อพระเจดีย์ทรายอยู่นั้น มีเด็กคนอื่นอีกหลายคนกำลังเล่นทรายกัน บางก็ชุดหลุม แล้วลงไปนอน เอาทรายกลบตัวไว้ บางก็ฝังตัวเหลือไว้เพียงแค่น้ำอก บางก็ลงไปต่อน้ำ เล่นลูกคลื่นอยู่ชายหาด บางก็เที่ยวเก็บหอยแปลก ๆ เพื่อเอาไปฝากคนทางบ้าน

แหม่มพูดขึ้นว่า “นี่แน่ะ สาวรภี เรามาช่วยกันชุดหลุมให้คุณน้าฉวีลงไปฝังตัวก่อนเถิด เขาจะได้ไม่มารบกวนเรา ดีไหมล่ะ?” สาวรภีพยักหน้าเห็นด้วย และพูดว่า “ดีค่ะ พี่แหม่ม เขาจะได้ปล่อยให้เราเล่นตามสบาย เราไม่อยากกลับบ้านเร็ว ๆ รอให้น้าทะเลขนเสี้ยก่อนจึงค่อยกลับ

เด็กทั้งสองหยุดก่อพระเจดีย์ หันมาชุดหลุมให้ใหญ่ พอที่จะให้น้าฉวีลงไปฝังตัวได้ เขาช่วยกันอย่างขะมักเขม้น ในไม่ช้าก็เป็นหลุมใหญ่ทีเดียว

พอน้ำฉวีเห็นเขา ก็หัวเราะชอบใจ พดว่า “ดีจริง น้ำจะ
ลงไปนอนเล่น” แล้วลงไปในหลุมนั้น บอกให้เด็กช่วยโกยทราย
กลับตัวให้ เมื่อเสร็จแล้ว เขาจึงพดว่า “พอละ ชอบใจ หนอย่า
ไปเล่นไกลนกันนะ เล่นกันดี ๆ นะจ๊ะ”

แซมพดกับสารภว่า “ทนมามีเวลาเล่นกันนานละ รอด
น้ำทะเลขึ้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยกลับ”

สารภลงมือพนทรายจนเป็นรูปเจดีย์ แล้วใช้มือตบให้
ได้รูป เจดีย์ที่เขาทำขึ้นนั้นค่อนข้างสูงใหญ่ ฉะนั้นกว่าจะ
เป็นรูป จึงกินเวลานาน เด็กทั้งสองช่วยกันก่ออยู่ประมาณ
ครึ่งชั่วโมง จึงทำองค์เจดีย์เสร็จ แต่ก็ยังไม่กลมเรียบรอยน้ก
ตรงไหนดูเตอะทะน่่าเกลียด แซมก็ใช้มือปาดทรายออกทั้งเสีย
บ้าง ตรงไหนเว้าเข้าไปมาก ก็กอบทรายโปะเข้าไป

สารภพดว่า “แหม เกือบเสร็จแล้วนะพี่ หนูชักจะเหนื่อย
เสียแล้วละ เรานั่งพักกันประเดี๋ยวเถิดพี่แซม”

เด็กทั้งสองหยุดพักครู่หนึ่ง แล้วก็เริ่มก่อต่อไป คราวนี้เขา
ช่วยกันทำกำแพงรอบ ๆ องค์เจดีย์ พนทรายจนรอบ ๆ เว้น
ระยะห่างจากองค์เจดีย์พอสมควร ในชั้นแรก เขาช่วยกันก่อขึ้น
เป็นรูปสี่เหลี่ยมก่อน ใช้ไม้ปาดให้เรียบ และตรงเป็นแนว แล้ว
แซมควักทรายออก ทำเป็นประตูเข้าทางทิศต่าง ๆ สี่ประตู

ด้วยกัน สวรรค์เป็นคนแต่งชิมประตู่ให้งาม และให้เท่ากันทั้ง
สี่ประตู

“เราต้องทำกำแพงให้แข็งแรงหน่อย เมื่อน้ำทะเลขึ้น จะ
ไต่ไม่พัง” แซ่มพูด

“หนูก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน”

ขณะนี้เด็กทั้งสองก่อพระเจดีย์ทราย ใกล้จะสำเร็จแล้ว
เด็กอื่นทวงเล่นอยู่ในบริเวณนั้น ต่างพากันมามุงดูแซ่มและ
สวรรค์แน่นไป

“พี่แซ่มคะ” สวรรค์พูดขึ้น “เราไม่มีดอกไม้ประดับ
องค์เจดีย์ จะทำอย่างไรดีเล่า?”

แซ่มคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วหัวเราะ “ฉันคิดได้แล้วละ สวรรค์
เราหาเปลือกหอยมาประดับองค์เจดีย์และกำแพงกันเถิด คงสวย
ไม่แพ้ดอกไม้เหมือนกัน เราจะใช้เปลือกหอยติดติดตามองค์
เจดีย์ ให้ดูสวยเหมือนพระเจดีย์ในวัดพระแก้วทีเดียว บ่นยอด
เราต้องหาเปลือกหอยที่กลมเรียบและแหลมมาปักไว้ ส่วนที่
กำแพงเราใช้หอยอื่น ๆ ประดับ”

“แหม! ดีจริง” สวรรค์ร้องขึ้น “แล้วหนูจะไปเก็บเอาสำหรับ
ทะเล และต้นชะคราม มาทำชิมประตู่ด้วย คงสวยไม่น้อยเลย”

๘ บทที่ ๕

๘ ลิลาวาดหาย

แหม่มและสาร์ภักย์แยกกันไปหาเปลือกหอย สำหรับทะเลและ
ต้นชะคราม น้ามากองไวข้างเจดีย์ แหม่มมองดูทะเลแล้วหัน
มาพูดกับสาร์ภักย์ว่า “เราต้องรีบเข้าเถอะ ดูเหมือนน้ำจวนจะ
ขึ้นแล้ว ประเดี๋ยวก็ตองกลับ” ว่าแล้วก็ลงมือเปลือกเปลือกหอย
สวดย ๆ เอาไปประดับเจดีย์และกำแพง ส่วนสาร์ภักย์รีบทำ
ประตู่ ในไม่ช้าก็สำเร็จ ขณะนั้นน้ำทะเลเริ่มขึ้น และเด็กอน
ปากนกกลับทพกหมดแล้ว

“พี่แหม่มคะ พี่แหม่ม มันสวดยดินะ แต่เห็นเสียตายเหลือเกิน
ประเดี๋ยวน้ำทะเลก็จะซัดพังเสียเท่านั้น” สาร์ภักย์เอ่ยขึ้น

แหม่มตอบว่า “พี่ก็เสียตาย เรามาช่วยกันทำเขื่อนกัน
น้ำเถอะ จะได้เล่นนานอีกสักหน่อย”

แหม่มและสาร์ภักย์ช่วยกันพนทรายขึ้นเป็นเขื่อน แล้วพากัน
โลดเต้นด้วยความดีใจ พอระลอกคลื่นน้อย ๆ ซัดมากระทบเขื่อน
ทั้งสองคนก็พากันหัวเราะชอบใจ

นางจวเฝ้าดูหลานทั้งสองอยู่ บางคราวก็ยกมือออกมาด้วยความ
พอใจในท่าทางของเด็ก บางคราวก็หันไปมองทางทะเล

ชมความสวยงามของธรรมชาติ ขณะนั้นเขากำลังมองดูเกาะที่สวยงาม
ซึ่งอยู่ห่างออกไปไกลมาก จนแทบเห็นเพียงตะคุ่ม ๆ เท่านั้น ดู
คล้ายกับตัวสัตว์หมอบอยู่ เขากำลังคิดว่า มันคล้ายสัตว์อะไร
ก็พอดีได้ยินเสียงหลาน ๆ หวเราะกันดังสนั่น จึงเหลียวมาดู
แล้วนึกขึ้นได้ว่า ค่อนข้างสายมากแล้ว ควรจะพากันกลับเสีย
ขณะนั้นคลื่นใหญ่ลูกหนึ่งซัดชนมาถึง พอลคลื่นหายไป น้ำฉว
บกระวักกระวาดลูกชน ตรงเข้าไปจึงมือแฉ่มและสาร์ก พากัน
หันหน้า ขึ้นไปอยู่บนหาดทรายตอนที่ยังแห้ง มองดูเจดีย์ทราย
ค่อย ๆ หายไปในน้ำทะเล

“เสียแรงเราทำเอาไว้แล้วออกสว้ย น้ำเสียตายจริง” แฉ่ม
พูดขึ้น “เราต้องมาก่อพระเจดีย์ทรายกันทุกวันนะ สาร์ก”

สาร์กพยักหน้ารับคำ แล้วกล่าวว่า “ทีนี้เราต้องเอา
หินก้อนโต ๆ ใส่ไว้ด้วย มันจะได้แข็งแรงดี น้ำซัดไม่พัง”

น้ำฉวหวเราะแล้วตอบว่า “ถึงจะทำอย่างไรมันก็ทาน
น้ำทะเลไม่ได้หรอกหลาน ถ้าจะให้มันทนทานไปได้นานหน่อยละ
ก็ ต้องไปทำบนหาดตอนที่คลื่นขึ้นไป และน้ำทะเลขึ้นไม่ถึง”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่สนุกครับ” แฉ่มพูด

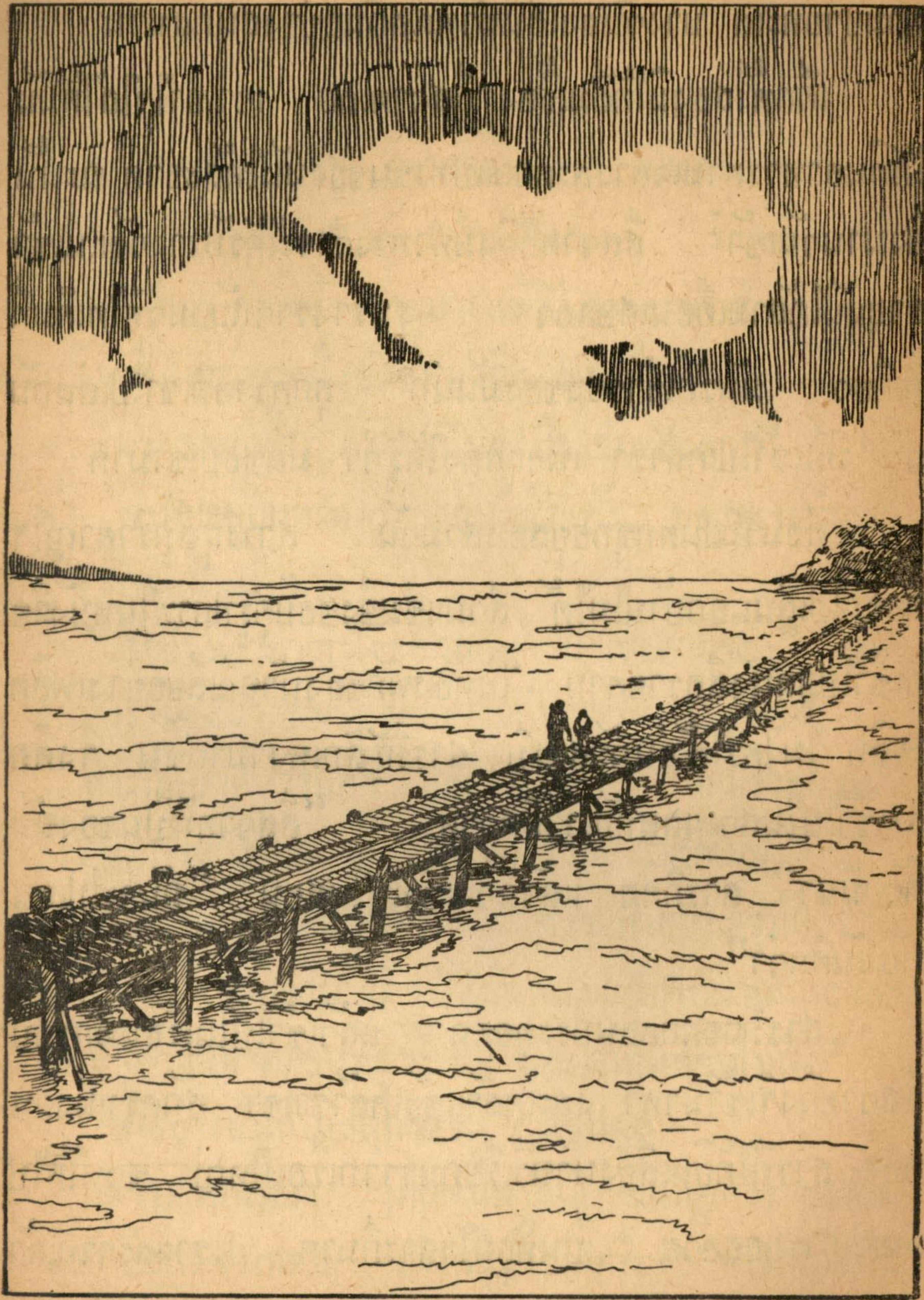
ต่อจากวันนั้นมา เด็กคู่หนึ่งพากันไปเล่นที่ชายหาดทุกวัน
เพลิดเพลินกับการเล่นทราย บางวันน้ำฉวเตรียมอาหารไปกินกัน

ตามชายทะเล บางวันลงเล่นน้ำทะเลกันอย่างสนุกสนาน

เด็กทั้งสองมิได้ลืมเลยทั้งคู่สวดเลย เขาเอาใจใส่ให้มัน
ได้กินอาหารตามเวลาและคอยแปรงขนของมันให้สะอาด ฉะนั้น
ยี่งนานวันเข้า สีสวาดก็ยังมีท่าทางว่าจะได้รับรางวัลแน่เข้า
อายุมันได้สามเดือนเศษแล้ว รูปร่างราวกับแมวที่โตเต็มที่
ทีเดียว มนรักเจ้าของของมันทุกคราวที่เข้าไปเล่นกับ
มัน มันเข้าไปเคล้าหา เพื่อแสดงให้รู้ว่า มันชอบเขามาก

ต่อมาเมื่อฝนตกชุกอยู่สองสามวัน สรรภรู้สึกรำคาญใจ
ที่ออกไปเล่นนอกบ้านไม่ได้ ส่วนเข้ซึ่งชอบตรูปภาพในหนังสือ
ก็เข้าไปดูหนังสือรายคาบ ในห้องพักของนางฉวีเสียดอย่างเพลิด
เพลิน ไม่ใคร่ได้เล่นกับสรรภ สรรภก็เหงามากจน จึงคิด
จะเข้าไปในสวนเล่นกับเจ้าสีสวาด “สีสวาดก็เป็นของฉัน
ด้วยนี่นา” สรรภคิด แล้วก็วิ่งเข้าไปในสวน “ฉันจะไปเล่น
กับมันดีกว่า”

สรรภถอดกอลอนประตูออก แล้วเข้าไปในเรือนพักเรือน
สีสวาดวิ่งจเข้ามาหา และเคล้าแข้งเคล้าขาเขา สรรภหนึ่งฝน
หยุด สรรภไต่ย่นเสียดนางฉวีเรียกมาจากเรือนใหญ่ ชวนให้ไป
เที่ยวเกาะลอยด้วย เป็นที่พอใจสรรภมาก เขาผละจากเจ้า

สี่สวาด ออกวิ่งไปยังเรือนใหญ่โดยเร็วลมหนักถึงคำที่หน้าฉวเคย
 เตือน ให้ปิดประตูเสียทุกคราวที่กลับออกไป เมื่อพร้อมกันแล้ว
 แซ่ม สาร์ก และหน้าฉวก็ออกจากบ้านพัก เดินไปตามสะพาน
 ยาวซึ่งยื่นออกไปในทะเล สักครู่หนึ่งก็ถึงเกาะลอย พวก
 เล่นเล่นอย่างเพลิดเพลิน

ครั้นกลับมาถึงบ้านแล้ว แซ่มและสาร์กเที่ยวเล่าเรื่องที่
 ไปเที่ยวเกาะลอย ให้ลุงชมและคนอื่น ๆ ฟังออกจ้อไป จนหน้าฉว
 รู้สึกเหนื่อยแทน หน้าฉวแนะนำให้เด็กทั้งสองลงไปเล่นกับ
 สี่สวาดในเรือนเล็ก เขาพูดว่า “เดี๋ยวสี่สวาดมันจะนึกว่า หนู
 ลมมันเสีย นาคความนคงเหงามากทีเดียว”

สาร์กจึงมือแซ่ม พวกมันวิ่งไปยังเรือนเล็ก แล้วพูดขึ้น
 “หนูคิดว่า สี่สวาดมันคงไม่เหงา เหมือนอย่างหน้าฉวบอก
 ตอกระ พี่แซ่ม”

“แล้ว... ” แซ่มตอบ

พอมาถึงเรือนพักרון ทั้งสองคนก็ตรงไปยังที่สี่สวาด
 เคยอยู่ ช่วยกันร้องเรียก “เมยว ! เมยว !” พลังมอง
 หามน แต่ไม่เห็นสี่สวาด เด็กทั้งสองประหลาดใจ พวก
 เที่ยวค้นหาทุกซอกทุกมุม ก็ไม่พบ

ตำรวจหน้าสลด แล้วร้องไห้ “หายไปแล้ว สัสवादหายไป
แล้ว ใครมาเอาสัสवादไปเลี้ยงก็ไม่รู้”

แซมหน้าเบ ทำท่าจะร้องไห้เหมือนกัน แต่เขาเคยได้
รับคำสอนว่า ผู้ชายไม่ควรร้องไห้ เขาจึงพยายามหักห้าม
ความเสียใจให้น้อยลง แล้วเที่ยวค้นหาต่อไปอีก “เราต้องรีบไป
บอกนางฉวีเถิด” แซมพดชนด้วยความกระวนกระวายใจ “แล้ว
ช่วยกันคนหารอบๆ บ้าน ดูทีหรือว่า มันจะไปแอบซุกอยู่ที่ไหน
หรือใครขโมยเอามันไป”

บทที่ ๖

แมวที่ไต่รับรางวัล

พอเห็นหน้าตาเศร้าสลด และท่าทางกระหืดกระหอบของ
เด็กทั้งสอง นานิวก็คาดเดาเรื่องราวได้ และก่อนที่เด็กจะเล่าจบลง
นานิวก็ทราบดีว่า สีสวาดออกไปจากเรือนพักนอนได้อย่างไร

“สารภี จำได้ไหม น้าเคยกำชับให้ขังประตูเรือนเล็กเสีย
เมื่อจะกลับมาจากที่นั่น” นานิวพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงขุ่นๆ “ก่อน
เราจะไปเกาะลอยกันนั้น หนูคงจะลืมปิดประตูเสียกระมัง นึก
ได้ไหม?”

สารภีนั่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วตอบด้วยเสียงอ่อยๆ “ค่ะ หนู
กำลังตั้งใจที่จะไปเที่ยว เลย์ลืมปิดประตูเรือน”

“มีน้าเล่า” นานิวพูดขึ้น “ลองไปหากันให้ทั่วบริเวณ
เถิด เมื่อจะพบมันบ้าง น้าจะไปช่วยหาด้วย ถ้าไม่พบ ก็ต้องไป
แจ้งความต่อเจ้าหน้าที บางทีมันอาจถูกขโมยไปก็ได้ แมวที่
น้ารักอย่างนี้ใครๆ ก็ชอบ”

สารภีเสียใจมากที่ลืมทำตามน้าวิสั่ง เขากระตาคใจ
ไม่กล้ามองสบตาแซม เพราะทราบดีว่าแซมคงโกรธเขาเป็นแน่
ทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจยิ่งขึ้น และน้าก็อยู่ว่า “จะต้องไปหาดู

ตามพุ่มไม้ บางทีมันลงไปใต้ถุน ไปคอยจับหนูตะเภา” คิด
 แลวกชวนแซมไปเที่ยวค้นหาตามทึ่เหล่านั้น แต่ไม่พบสัตว์
 ต่อจากนวนนวนมาสองพี่น้อง ยังพยายามติดตามหาสัตว์
 อยู่เรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงวันเดินทางกลับ ก็ไม่ได้ต้อนนกกลับ
 ไปด้วย

“อย่าเสียใจไปเลยหลาน ลุงและป้าอยู่ทางนี้จะคอยสืบ
 หาสัตว์ให้ ถ้าพบมันเมื่อไร ป้าจะโทรเลขบอกไปทันที” ป้า
 ปลอบแซมและสารภี

เมื่อเด็กทั้งสองกลับมาถึงบ้านในพระนครแล้ว พบกระเชา
 ซึ่งลุงแถมसानไว้ให้ สำหรับใส่สัตว์ส่งไปประกวด และ
 แถมแพรวดีฟ้า ที่เตรียมไว้ทำใบผูกคอให้มัน ก็กลับคิดเสียใจจน
 มาอีก สารภีถึงกับร้องไห้โฮออกมา ส่วนแซมก็เกือบไป ต้อง
 พยายามหักใจ แต่ยังไม่วามมีสัหน้าสลด

“สัตว์ไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้” สารภีพูดด้วยอาการสะอึก
 สะอื้น “มันคงจะหวแยกทีเดียว”

“พี่เชื่อว่ามันไม่หวหรอก สารภี” แซมพูด “มันน่ารัก
 ออกอย่างนั้น ใคร ๆ คงชอบมัน คุณลุงบอกเราไว้ว่าอย่างไร
 สารภีจำได้ไหม?”

สารภียังไม่หายสะอื้น พูดว่า “คะ จำได้ ทนเรากอดได้

รถจักรยานไปด้วย แต่ไม่แปลกคอกนะพี่แซม เราไม่มีรถจะขี่
เล่น ก็อย่าไปตกคนอนเขาซักแลวกัน”

“พกนกเซนน” แซมพูด “แต่พอดคิดถึงดีสว่าดไม่ได้
มันคงตกไปเป็นของคนอนเสียแลว มันรักเราหยอกไปเมื่อไร
มันชอบมาเดินพนอนยทซา แลวกรออย่างตั้งใจเสียด้วย”

“มันเดินพนอนซาหนเหมือนกนกแหละพี่” สาร์ภพพูดด้วย
เสียงละอน

นางวิสงสาร ไม่อยากให้เด็กทั้งสองนี้เศร้าสลดมากนัก
เพราะไหน ๆ ก็ไม่ได้ดีสว่าดคืนมาแล้ว จึงพูดขึ้นว่า “ข้างมัน
เถอะหลาน อยามวรองให้ไปเลย เราไปซื้อขนมกินกันดีกว่า”

“คุณน้าครับ เอาจ้างค์ของหนูไปซื้อไหมล่ะ? คุณน้า”
แซมพูด ตาก็มองตกระป๋องอมสินของเขา ซึ่งวางไวบนหัง
“เก็บไว้นานแลว ก็ยังไม่พอจะซื้อรถจักรยานได้ หนูนั่น
อยากได้รถจักรยานเสียแลว”

“ทำอย่างนั้นไม่หอรอกหลาน เคยกระเห่ตกระแห่มาตง
สองปีแลว จะมาเลิกเสียง่าย ๆ ก็เป็นคนไม่มีมานะนะ” นางวิ
สอน “พยายามกระเห่ตกระแห่เรื่อย ๆ ไปเถอะ ถึงเมื่อได้เงิน
พอที่จะซื้อรถจักรยานแลว แต่หนุยังไม่อยากซื้อ ต่อไปถ้าหนุ
อยากได้อะไรอีก หนุกเอาไวซื้อของอนได้”

แซมได้คิดขึ้น เหลือบไปดูกระป๋องออมสินอีกหน แล้ว
พูดว่า “ถ้าอย่างนั้นหนูจะเก็บต่อไป หนูอยากจะเป็นคนมีมานะ
ไปกินเถอะ”

ทั้งสามคนพากันชวนรถไปตลาด ดูของขายต่าง ๆ เป็นที่
เพลิดเพลิน นาฉวเลือกซื้อขนม ที่เด็กทั้งสองชอบ และซื้อของ
อื่นบ้าง แล้วชวนกันกลับ ก่อนมาถึงบ้าน ฝนพรวดลงมาเล็กน้อย
ทำให้เปียกกันบ้าง ถึงกระนั้นก็ทนเวลากินอาหารเย็น ตอนจะ
เลี้ยวเข้าประตู แซมเดินอยู่ข้างหลัง เพื่อดูประตูสวน นาฉว
และสารภีตรงไปยังเรือนใหญ่ ขณะที่แซมกำลังได้กลอนอยู่นั้น
เขาเหลือบไปเห็นสัตว์อะไรตัวหนึ่ง คล้ายกระต่าย สีส้ม ๆ
ค่อนข้างผอม กำลังค่อย ๆ เดินข้ามถนน จะมาทางประตู เขา
จึงดู เพื่อให้เห็นถนัดว่าอะไรแน่ใจเต้นตึก ๆ ด้วยความแปลกใจ
“เอ! คงไม่ใช่สัตว์वादตอกนะ” เขาคิดในขณะที่ยังตัวทวน
ค่อย ๆ เดินไปเขาใกล้เข้ามา “แต่ทำไมคล้ายกัน เป็นแต่เจ้าสัตว์
ทวนผอมมากและดำไป อ้อ! ใช่แน่แล้ว” พลังเปิดประตูออกไป
โดยเร็ว ค่อย ๆ อุ้มแมวทวนนั้นขึ้น มันคงอดโรยมากทีเดียว
แม่จะร้องออกมาแทบไม่มีเสียง “สัตว์वाद สัตว์वाद สัตว์वाद
โธ่เอ๊ย! น่าสงสารเหลือเกิน ไป จะพาไปกินนม”

พอนาฉวเห็นเขา ก็มารับสัตว์वादไปให้กินนมชงอุ่น ๆ

จนกระทั่งมนคอยรู้สึกมีแรง มันเดินไปยังททมมเคยนอน ลม
 ลงนอนท่าตาปริบ ๆ แสดงว่าเพลียมาก แล้วยกกลับไป เด็ก ๆ
 และนางฉวีปล่อยให้นอนตามสบาย และมันก็นอนชมอยู่อย่าง
 นอนเกอบตลอดวัน หวชนจกตนเสียทหนึ่ง กินอาหารที่เขา
 เตรียมเอาไว้ให้มัน แล้วยกไปอีก

เช้าวันรุ่งขึ้น สรรพพุดว่า “มันดูแข็งแรงขึ้นมากแล้ว
 แต่ยังไม่ยอมเคลื่อนไหว

คงจะมีใครแถบนี้ไปเที่ยวศรีราชา เห็นมันออกไปเล่นพ่าน
 อยู่นอกบ้าน ก็จับเอามันมา แต่เขาคงไม่ได้เลี้ยงมันตัก ปล่อย
 ให้มันอด ๆ อยาก ๆ หรือไม่ก็มีใครรังแกมัน มันจึงหนีมา”

แม่ของเด็กทั้งสองพดชน “เจ้านฉลาดไม่ใช่เล่นทีเดียว”
 แล้วยกมาขึ้น ๆ มาเช็ดขน ซึ่งเมื่อก่อนเคยอ่อนนุ่มเป็นมัน

“เราจะต้องเลี้ยงดูลูกสาวให้ดี เพื่อจะได้ส่งเขาประกวด”
 พ่อพดชน เมื่อกลับมาถึงบ้านในตอนเย็น และได้เห็นลูกสาว
 “มันจะต้องเขาไปนั่งอวดรูปอยู่ในกระเช้า ที่จัดอย่างสวยงาม
 และมีใบงาม ๆ ผูกคออีกด้วย” แล้วยกนั่งลงพูดต่อไปว่า “แซม
 และสรรพ ก็คงได้รจกกรยานชกกันคราวนี้เอง”

“ถ้าได้อย่างนั้นละก็หนูดีใจมากเชียวค่ะ คุณพ่อ” สรรพ
 พุด แล้วยกเข้าไปกอดพ่อ และโอดเตนด้วยความยินดี

พ่อหัวเราะชอบใจ “รอเอาไว้แสดงความยินดีแก่สี่สวาท
 เมื่อนั้นได้บรรจวงแล้วเถอะสารภี หนูนั่นแสดงความยินดี
 เคียงวัน เสือพ่อจะยับยั้ง ปล่อยให้มันไปนอนอีกเถอะลูก”

ต่อมาอีกหนึ่งเดือนหนึ่ง สยามสงครามหัดตัวมีการ
 ประกวดสัตว์เลงหลายอย่าง รวมทั้งแมวด้วย พ่อช่วยจัดการ
 ลงซื้อสี่สวาทเข้าประกวด พอถึงวันกำหนด แม่ช่วยผูกโบ
 สพาทคอมม่อนอย่างบรรจง เอาแพรท่อนสีนวลบุในกระเช้า แต่ง
 ให้น่าดู แล้วนำไปส่งที่กระโจมประกวดแมว แซ่มและสารภีเข้า
 ไปยืนอยู่ข้างสี่สวาทด้วย เจ้าสี่สวาทหันไปรอบๆ มองดูฝูงคน
 ทกลางคมัน นยน์ตาสีฟ้าของมันแวววาว ขนสี่สวาทเป็นมันน่า
 ดู เมื่อคณะกรรมการพิจารณาตัดสินเสร็จแล้ว ก็นำเอาบาย
 ชนะเลิศมาผูกที่กระเช้าของสี่สวาท ประกาศว่าได้ตีจําให้แมว
 ซอสี่สวาทได้บรรจวงประเภทสวยงาม ซึ่งเป็นจำนวนเงิน
 รางวัล ๕๐ บาท

รุ่งขึ้น แซ่มและสารภีก็มีรถจักรยานสำหรับเด็กคันหนึ่ง
 เป็นเครื่องเล่นเพิ่มขึ้น เด็กทั้งสองดีใจมาก

สมเด็จเจ้าพระยาบรมมหาพิชัยญาติ

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ธรรมสภา
นายกำจร สัตถกุล ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

๑๒ กันยายน ๒๔๕๕